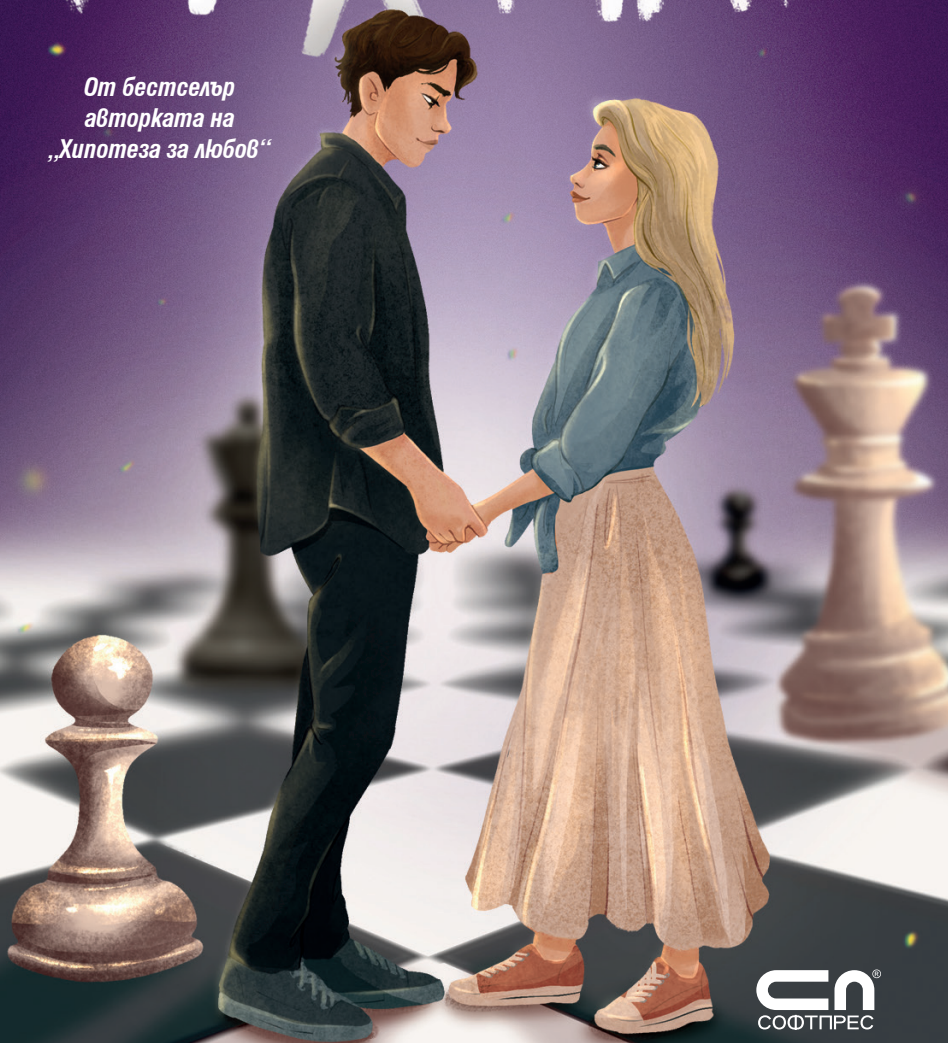

Али Хейзълуд

ШАХИМАТ

От бестселър
авторката на
„Хипотеза за любов“

СН[®]
СОФТПРЕС

Първа глава

Две години по-късно

Истън е умна и ме подмамва с обещанието за безплатен бабъл чай. Но явно не е чак толкова умна, защото не дочаква да засмуча шоколадовата си пенеста напитка, преди да заяви:

– Трябва да ми направиш услуга.

– Не.

Ухилвам ѝ се. Изваждам две сламки и ѝ подавам едната, но тя не ми обръща внимание.

– Мал! Дори не си чула за какво...

– Не.

– Свързано е с шах.

– Е, в такъв случай...

Усмивам се в знак на благодарност на момичето, което ни подава поръчката. С нея излизахме два-три пъти миналото лято и имам смътни, но все пак приятни спомени от времето ни заедно. Малинов вазелин за устни. „Бон Айвър“ мъркат в нейния хюндай „Елантра“. Мека и хладна ръка под късия ми потник. За жалост, името ѝ не фигурира в никой от тези спомени. Тя обаче е написала „Мелани“ върху чашата ми, така че всичко е наред.

Тайно си разменяме по една бърза усмивка и после се обръщам към Истън.

– В такъв случай категорично „не“.

– Не ми достига един играч. За отборен турнир.

– Вече не играя.

Поглеждам телефона си. Часът е 12:09. Трябва да съм обратно в сервиза след двайсет и една минути. Боб, шефът ми, не е особено мил и разбиращ човек. Понякога се чудя дали изобщо е човек.

– Да изпием това навън, преди да прекарам следобед под един шевролет „Силверадо“.

– Хайде де, Мал. – Поглежда ме стръвнишки. – Това е шах. Още играеш.

Когато учителката от шести клас на сестра ми Дарси съобщи, че ще изпрати морското свинче на класа в някаква ферма в провинцията, Дарси, която не можеше да е сигурна, че такава ферма действително съществува, избра отвлечането. На свинчето, не на учителката. Съжителствам с Голиат Отвлечения през последната година и системно го лишавам от остатъците от вечерите ни, откакто прескъпият ветеринар ни се примоли на колене да държим животното на диета. За жалост, Голиат има обезпокоителната способност да ме подчинява с поглед.

Също като Истън. Израженията им излъчват едно и също неподправено и непоклатимо упорство.

– Тц. – Засмуквам чая си. Божествено. – Забравила съм правилата. Припомни ми какво правеше малкото конче!

– Много смешно.

– Сериозно, коя игра наричахме шах? Онази, в която кралицата завладява Катан по пътя към...

– Не искам от теб онова, което правеше преди.

– Какво правех преди?

– Нали помниш – когато беше на тринайсет и победи всички хлапета в клуба по шах „Патерсън“, после и тийнейджърите, после и възрастните. И ти доведоха хора, които да унижаваш, чак от Ню Йорк. Не искам *това*.

Всъщност по онова време бях на дванайсет. Спомням си го ясно, защото татко стоеше до мен, опрял топлатата си длан на кокалестото ми рамо, и се хвалеше: „Не съм печелил нито една партия срещу Малори, откакто преди година стана на единайсет. Не е ли невероятна?“. Но решавам, че няма да поправам приятелката си. Вместо това се тръшвам на едно затревено каре редом до лехата с цинии, които се крепят на границата между живота и смъртта.

– Помниш ли какво стана насред демонстрационните ми партии? Когато щях да припадна и ти каза на всички да се отдръпнат?

– И ти подадох сока си.

Сяда до мен. Поглеждам към перфектно нанесената ѝ очна линия, а после към работния си гащеризон, изцапан с машинно масло. Приятно е, че някои неща не се променят. Истън Пеня, перфекционистката, която винаги има план, и мърлявата ѝ помощничка Малори Грийнлийф. Двете бяхме в една паралелка още от първи клас, но започнахме да общуваме едва когато на десет години и тя се присъедини към шах клуба „Патерсън“. По някакъв начин Истън още тогава вече беше напълно завършена личност. Беше същият прекрасен и упорит човек, който е днес.

– Наистина ли ти харесва да играеш това нещо? – попита ме тогава, след като ни разпределиха да играем една срещу друга.

– На теб не ти ли харесва? – отвърнах с въпрос, ужасена.

– Разбира се, че не. Просто имам нужда от множество извънкласни занимания. Стипендията за университет няма да ми падне от небето.

Победих я с четири хода и оттогава я обожавам.

Странното бе, че макар Истън да не обичаше шаха като мен, връзката ѝ с него беше много по-дълга от моята. Тримата оформяхме особен любовен триъгълник.

– Значи си ми длъжница заради сока. Ела на състезанието – заповядва ми. – За отбора ми трябва четириима. Половината играчи са във ваканция, а другата половина не

правят разлика между шах и шашки. Няма нужда да печелиш... Освен това е с благотворителна цел.

– Каква по-точно?

– Има ли значение?

– Естествено. За някой дясно ориентиран изследователски институт ли е? За следващия филм на Уди Алън? За някоя измислена болест – като хистерията или глютеновата чувствителност?

– Глютеновата чувствителност е съвсем реална.

– Така ли?

– Да. И турнирът събира средства за... – Невротично започва да рови в телефона си. – Не мога да намеря за какво, но става ли да спрем дотук? И двете знаем, че ще се съгласиш.

Намръщвам се.

– Няма такова нещо.

– Може би ти не го знаеш.

– Не съм безгръбначно, Истън.

– Добре.

Започва да дъвче топчетата тапиока настървено и предизвикателно и в този миг повече ми прилича на мечка гризли, отколкото на морско свинче.

Помни девети клас, когато се кандидатира за президент на класа и ме убеди да се явя като неин вицепрезидент. (Изгубихме. Безапелационно.) Помни и десети клас, когато Миси Колинс разпространяваше клюки и Истън ме вербува да хакна профила ѝ в Туитър. А също и единайсети клас, когато изиграх ролята на госпожа Бенет в мюзикъла „Гордост и предразсъдъци“, написан и режисиран от Истън – напук на здравия ми разум и на извънредно ограничените ми вокални възможности. Сигурно щях да се навия на някоя идиотска идея и през последната година в гимназията, ако ситуацията вкъщи не беше... доста зле от финансова гледна точка. И не се бе наложило да прекарам всеки свободен момент в работа в автосервиза.

ШАХ И МАТ

– Всички сме наясно, че си неспособна да казваш „не“ – отбелязва Истън. – Така че просто кажи „да“.

Поглеждам телефона си. Имам още дванайсет минути до края на обедната почивка. Денят е горещ, аз вече изпих бабъл чая си и с интерес поглеждам към чашата на Истън. Пъпеш „Медена роса“, вторият ми най-предпочитан вкус.

– Заета съм.

– С какво?

– Имам среща.

– С кого? С онзи с хищните растения? Или с двойничката на Парис Хилтън?

– С никого. Но ще намеря някого.

– Хайде де. Така ще прекараме малко време заедно преди университета.

Сядам и я сръчквам с лакът.

– Кога заминаваш?

– След по-малко от две седмици.

– Какво?! Тъкмо завършихме. Няма и...

– Три месеца? Трябва да съм в Колорадо в средата на август за предварителната ориентация.

– О... – Все едно се събуждам от следобедна дрямка и виждам, че навън вече е тъмно. – О... – повтарям, малко шокирана.

Знаех, че това ще се случи, но покрай пристъпа на мононуклеоза на сестра ми, едноседмичния престой на майка ми в болницата, пристъпа на мононуклеоза на другата ми сестра и всички извънредни смени в автосервиза явно съм изгубила представа за времето. Това е ужасяващо. Двете с Истън никога не сме живели в различни градове. Никога не сме пропускали да се видим веднъж седмично, за да играем „Драгън Ейдж“, за да говорим за „Драгън Ейдж“ или да гледаме записи на „Драгън Ейдж“.

Може би трябва да си намерим нови хобита.

Правя опит да се усмихна.

– Явно времето лети, когато човек се забавлява.

– Така ли е, Мал? Забавляваш ли се? – Присвива очи на среща ми и аз прихвам. – Не се смей. Все работиш. Когато не работиш, развозваш сестрите си напред-назад или водиш майка си на лекар, или... – Прокарва пръсти през тъмните си къдрици и ги оставя разрошени. Сигурен знак, че е ядосана. Седем по скалата от едно до десет, бих казала. – Беше първа по успех в класа ни. Факир си по математика и можеш да запомниш *всичко*. Имаше предложения за стипендии от *три* университета – едно от които за „Болдър“, където съм и аз. Но ти реши да откажеш и сега си зациклила тук, без да му се вижда краят. И знаеш ли какво? Уважавам решението ти, но можеш да си позволиш да направиш поне едно забавно нещо. Поне едно нещо, което да ти донесе удоволствие.

В следващите три секунди гледам поруменелите ѝ бузи и едва не отварям уста, за да кажа, че стипендиите не покриват ипотеката на къщата, нито спортния лагер по ролкови кънки на сестра ти, нито таблетките с витамин С, нужни на отвлечения домашен любимец на другата ти сестра, нито каквото там друго е необходимо, за да приспиш вината, която тлее на дъното на душата ти. Едва не ѝ казвам всичко това. В последния момент отклонявам поглед и той пада точно върху екрана на телефона ми.

12:24 е. Мамка му.

– Трябва да тръгвам.

– Какво? Мал, сърдиш ли се? Не исках да...

– Не. – Усмивам ѝ се широко. – Почивката ми свърши.

– Но ти тъкмо дойде.

– Да. Боб не си пада по хуманното работно време и по баланса между работата и личния живот. Ще допиваш ли бабъл чая си?

Подбелва очи толкова изразително, че едва не си разтегля мускул, но все пак ми подава чашата. Чукваме юмруци и си тръгвам.

– Кажи ми, когато решиш за турнира – провиква се Истън след мен.

ШАХ И МАТ

– Вече ти казах.

Изпъшква. И след това изрича името ми сериозно и остро:

– Малори... – Това ме принуждава да се обърна, въпреки опасността Боб да крещи насреща ми, че съм закъсняла, и да усетя миризливия му дъх. – Виж, не искам да те карам да правиш нищо насила. Но шахът беше целият ти живот. А сега не искаш да играеш дори с благотворителна цел.

– Като глютеновата чувствителност?

Отново подбелва очи и аз се връщам на работа тичешком и през смях. Едва успявам да стигна навреме. Събирам инструментите си, мушвам се под силверадото и телефонът ми избръмчава. Снимка на флайер е. На него пише: *Отборен турнир на клуб „Олимпик“. Ню Йорк Сити. В помощ на „Лекари без граници“.*

Усмиввам се.

МАЛОРИ: *Това е хубава инициатива.*

БРЕТ ИСТЪН ЕЛИС: *Казах ти. Освен това:*

Изпраща ми линк към страница, посветена на глютеновата чувствителност. Явно има такова понятие.

МАЛОРИ: *Добре, значи съществува.*

БРЕТ ИСТЪН ЕЛИС: *Казах ти.*

МАЛОРИ: *Нали знаеш, че тази реплика е житейското ти мото.*

БРЕТ ИСТЪН ЕЛИС: *Мотото ми е: „Права бях“.
Значи ще участваш в турнира?*

Изсумтявам и едва не написвам думичката „не“. Едва не ѝ припомням защо вече не играя шах.